

Studiul 9: Împăcare și speranță

Sabat după-amiază, 21 februarie

De memorat:

„Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.”

2 Corinteni 5:21

Pavel continuă tema împăcării, abordată atât de apăsător în Coloseni 1:20 (vezi Studiul 8, secțiunea de joi). Acolo descrie amploarea ei cosmică, în timp ce în ceea ce urmează abordarea devine personală, individuală. Prin moartea Lui pe cruce, Domnul Isus a realizat împăcarea pentru toți și toate, în special pentru ființele umane, care, prin păcat, au fost înstrăinate de viața lui Dumnezeu, dar care acum, prin credință, pot fi împăcate cu El.

Împăcarea individuală este descrisă în pasajul din această săptămână. Ca și în cazul dimensiunii cosmice, aceasta se realizează prin moartea lui Hristos. La nivel individual, crucea, departe de a fi un simbol pasiv, devine o realitate activă, dragostea lui Dumnezeu transformând oamenii pe măsură ce aud Evanghelia și Îl primesc pe Hristos Însuși, nădejdea slavei.

Pavel vorbește și despre „taină ținută ascunsă din veșniciei și în toate veacurile” (Coloseni 1:26). Ce este această taină și ce prevede ea – pentru individ și pentru univers? Ce raport există între acest mister și Evanghelia pe care Pavel a proclamat-o cu atâta pasiune?

Împăcați și iertați

1. La ce face aluzie Pavel când spune că eram „străini și vrăjmași”, în Coloseni 1:21,22? Și care este rezultatul final așteptat al morții lui Hristos (vezi și Efeseni 5:27)?

Coloseni 1:21,22

- ²¹ Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum
²² prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină;

Efeseni 5:27

- ²⁷ ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.

Pavel i-a zugrăvit întotdeauna un portret sumbru omenirii, cel puțin omenirii separate de neprihănirea lui Hristos. Și cine astăzi, la aproape două mii de ani distanță, ar putea contesta acest punct de vedere? Cineva a spus odată că singura doctrină creștină care nu are nevoie să fie acceptată prin credință este păcătoșenia omenirii.

Cu toate acestea, la intrarea păcatului în lume, Dumnezeu a luat inițiativa de a ne împăca, oricât de răi am fi, cu Sine. Cu alte cuvinte, încă de la început, Dumnezeu a acționat pentru a rezolva problema păcatului, chiar dacă singura soluție presupunea moartea Domnului Isus pe cruce. În Eden, El l-a strigat pe Adam – capodopera creației Sale: „Unde ești?” (Geneza 3:9). Și astăzi, El continuă să-Și caute oaia pierdută – pe noi. Ne caută pe fiecare în parte. Are un plan desăvârșit pentru a ne atinge inima, punând în aplicare făgăduința incipientă a Evangheliei din Geneza 3:15, de a crea vrăjmășie între noi și Satana. Uneori, Evanghelia este prezentată atât de complicat și de teoretic, încât ajunge să aibă puțină relevanță practică pentru viața din secolul XXI. Dar, în realitate, este destul de simplă și clară.

Evanghelia are trei părți. În primul rând, pentru că nu ne putem salva singuri, Domnul Isus a venit și a murit pentru păcatele noastre. (Vezi Romani 5:6-8.) În al doilea rând, acceptând moartea Lui de parcă ar fi a noastră, prin credință, pocăință și botez, suntem îndreptățiți și eliberați de condamnarea pentru păcat. (Vezi

Romani 5:9-11; 6:6,7.) În al treilea rând, viața pe care o trăim acum este rezultatul unirii noastre cu Hristos, al experimentării puterii Lui de a ne crea din nou și al faptului că El trăiește în noi. (Vezi 2 Corinteni 5:17-21; Galateni 2:20.)

Acestea nu sunt neapărat etape sau evenimente separate. Ele pot avea loc deodată, imediat ce suntem gata să-L primim pe Domnul Isus în viața noastră. Și pot fi reînnoite în fiecare zi, atunci când ne predăm din nou Lui în fiecare dimineață. Indiferent cum a trăit fiecare dintre noi lucrarea mântuitoare a lui Hristos, temelia rămâne întotdeauna moartea lui Isus. La aceasta trebuie mereu să ne întoarcem.

Când te uiți la tine însuși, în adâncul ființei tale, la caracterul tău, ce descoperi despre nevoia ta după jertfa Domnului?

Dacă vom persevera în credință

2. Ce crezi că vrea să spună Pavel în Coloseni 1:23 prin expresia „întemeiați și neclintii” în credință? (Vezi și Coloseni 2:5 și Efeseni 3:17.)

Coloseni 1:23

²³ negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintii în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.

Coloseni 2:5

⁵ Căci măcar că sunt departe cu trupul, totuși cu duhul sunt cu voi și privesc cu bucurie la buna rânduială care domnește între voi și la tăria credinței voastre în Hristos.

Efeseni 3:17

¹⁷ așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelie puse în dragoste,

În limba greacă există patru tipuri de propoziții condiționale (care încep cu „dacă”), fiecare cu nuanțele ei. Cea cu care începe Coloseni 1:23 presupune că respectiva condiție este reală. Cu alte cuvinte, când îi încurajează pe coloseni, Pavel consideră că ei vor rămâne, într-adevăr, în credință. După cum indică la scurtă vreme după, Pavel a văzut deja dovezi ale credinței și consecvenței lor (Coloseni 2:5). Totuși speranța lor rămâne condiționată de perseverența lor pe calea credinței pe care au pășit. Această idee a perseverenței este transmisă prin cuvântul grecesc tradus cu „rămâneți și mai departe” (Coloseni 1:23). El este folosit și în legătură cu fariseii și cărturarii care au continuat să-I ceară Domnului Isus un răspuns cu privire la ce ar trebui făcut cu femeia prinsă în adulter (Ioan 8:7); mai este folosit și cu referire la Petru, care a continuat să bată la ușă după ce Roda i-a recunoscut vocea, dar a lăsat ușa încuiată și a fugit înăuntru să le spună celorlalți (Faptele 12:16). Este folosit și de Pavel, care îl îndeamnă pe Timotei să rămână fidel învățăturilor doctrinare și practice pe care i le-a transmis (1 Timotei 4:16). Sensul este similar și aici, doar că este aplicat credincioșilor în general.

După cum vom vedea în studiul următor, Pavel este preocupat ca nu cumva colosenii să alerge după metode omenești de mântuire, în loc să se încreadă în

speranța oferită de Evanghelie (vezi, de exemplu, Coloseni 2:8,20-22). Cuvântul „întemeiați” se referă la faptul de a avea o bază solidă de credință și dragoste, fundamentată pe Cuvântul lui Dumnezeu (vezi Matei 7:25; Efeseni 2:20; 3:17). Legat de această idee este cuvântul grecesc tradus prin „neclintiți”, care face aluzie la o structură de neclintit și, prin extensie, la un creștin care nu se abate „de la nădejdea Evangheliei” (Coloseni 1:23). Același cuvânt este folosit și în 1 Corinteni 15:58 – „Fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică!” Contrar credinței populare „odată mântuit, pentru totdeauna mântuit”, Pavel spune ceva cu totul diferit.

Care a fost experiența ta în legătură cu necesitatea de a persevera în credință? Cu alte cuvinte, de ce este necesar să faci mereu o alegere conștientă în acest sens? Ce se va întâmpla dacă nu o faci?

Planul veșnic al lui Dumnezeu

3. Ce spune Pavel în Coloseni 1:24,25 despre suferințele lui pentru Hristos?

Coloseni 1:24,25

²⁴ Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica.

²⁵ Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Deși Pavel a scris Epistola către coloseni când se afla în arest la domiciliu în Roma, poate că cea mai mare durere a lui era că nu mai putea lucra intensiv din loc în loc și din casă în casă (Faptele 20:20). Aceste dureri (sau necazuri), despre care Hristos a avertizat (Matei 24:9; Ioan 16:33), „nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Romani 8:18). Aceasta este imaginea de ansamblu. Așa cum le scrisese creștinilor din Filipi, și acum celor din Colose, Pavel se bucură în suferințele lui, care sunt spre folosul lor (Coloseni 1:24).

Pavel este într-adevăr în închisoare, dar „Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat” (2 Timotei 2:9). În timp ce era întemnițat, Pavel le-a scris și filipenilor, efesenilor și lui Filimon. După eliberare, Dumnezeu l-a inspirat să scrie îndemnul important din 1 Timotei și din Tit. Apoi, în timpul ultimei sale întemnițări într-o închisoare romană, a scris 2 Timotei.

Pe scurt, acești ultimi ani i-au oferit lui Pavel ocazia de a scrie o parte semnificativă din Noul Testament, probabil inclusiv Epistola către evrei.

Planul veșnic al lui Dumnezeu a prevăzut toate acestea și multe altele. Cuvântul grecesc folosit de Pavel în Coloseni 1:25, tradus de obicei prin „isprăvnicia”, este *oikonomia*. Folosit în sens restrâns (așa cum apare, de exemplu, în 1 Timotei 1:4), face referire la „modul în care Dumnezeu rânduiește lucrurile” (Luke Timothy Johnson, *The First and Second Letters to Timothy*, 2001, p. 164), inclusiv apostolatul lui Pavel.

Dar, într-un sens mai larg, include toate măsurile luate de Dumnezeu în cadrul planului de mântuire. Lucrarea lui Pavel, a celorlalți apostoli și chiar a profeților din Vechiul Testament (Efeseni 2:20; 3:5), inclusiv a lui Moise, au fost

menite „ca să întreg[ască] Cuvântul lui Dumnezeu” (Coloseni 1:25), toate în legătură cu acest plan divin. Deși vom trata mâine acest subiect, este util să observăm că Pavel și-a considerat lucrarea doar o mică parte dintr-un plan divin mult mai amplu și pe un termen mult mai lung, ce a început să fie pus în aplicare „de la facerea lumii” (Matei 13:35; Efeseni 1:4).

Cum s-ar putea încadra deciziile pe care le iei (mari sau mici) în planul mai larg al lui Dumnezeu? Putem ști cu adevărat dacă o decizie este cu adevărat „mică”? Cum ar putea avea aceasta ramificații mai importante ce vor deveni evidente abia mai târziu?

Taina lui Dumnezeu, descoperită

4. În Coloseni 1:26,27 Pavel menționează de două ori „taină”? Ce taină?

Coloseni 1:26,27

²⁶ Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui,

²⁷ căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei.

În 1 Corinteni 2, Pavel vorbește despre „înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică”, adică despre planul etern al lui Dumnezeu, hotărât „spre slava noastră mai înainte de veci” (v. 7) și revelat prin planul mântuirii. Petru vorbește despre acest adevăr ca despre ceva ce profeții au anticipat și „în care chiar îngerii doresc să privească” (1 Petru 1:10-12). Această taină a fost concepută „mai înainte de întemeierea lumii” (1 Petru 1:20) și „ținută ascunsă timp de veacuri” (Romani 16:25). Dar, prin viața, moartea și învierea lui Hristos, această taină a fost descoperită (2 Corinteni 3:14).

5. Cum clarifică următoarele pasaje despre taina lui Dumnezeu diferite aspecte ale planului de mântuire?

Efesenii 1:7-10

⁷ În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său

⁸ pe care l-a răspândit din belșug peste noi prin orice fel de înțelepciune și de pricepere;

⁹ căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale după planul pe care-l alcătuisese în Sine Însuși,

¹⁰ ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ.

Efesenii 3:3-6

³ Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta, despre care vă scrisesei în puține cuvinte.

⁴ Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos,

⁵ care n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul.

⁶ Că adică neamurile sunt împreună-moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea

În final, „toate lucrurile” din cer și de pe pământ vor fi unite pe deplin în Hristos. Aceasta a fost tema principală a rugăciunii Domnului Hristos din Ioan 17. Modul exact în care acest lucru avea să se împlinească era un mister, care acum a fost dezlegat prin Evanghelie. Faptul că Dumnezeu ne iubește atât de mult încât, pentru mântuirea noastră, L-a dat pe Domnul Isus, neprețuita comoară a cerului, va rămâne subiectul studiului nostru de-a lungul veșniciei. Însă știm un lucru: Hristos „a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5:15). Ca urmare, toți aceia care cred în Hristos, atât evrei, cât și neevrei, se bucură în mod egal de promisiunile lui Dumnezeu prin Evanghelie și au fost uniți într-un singur trup – biserica.

Expresia „Hristos în voi” (Coloseni 1:27) se referă la locuirea Domnului Hristos în inimă prin credință (Efeseni 3:17; compară cu Galateni 2:20). Această unire spirituală cu Hristos le permite credincioșilor chiar acum să stea „împreună în locurile cerești” (Efeseni 2:6) și să guste „puterile veacului viitor” (Evrei 6:5). Prin prezența Lui în viața noastră, Hristos deja începe să ne unească cu cerul. Evanghelia care lucrează în inima credincioșilor este cea care ne-a învrednicit să avem parte „de moștenirea sfinților în lumină” (Coloseni 1:12).

Puterea Evangheliei

6. Pe ce pune accent Pavel în Coloseni 1:28,29? De ce crezi că se repetă „orice om” de trei ori?

Coloseni 1:28,29

²⁸ Pe El Îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus.

²⁹ Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.

Miezul predicării lui Pavel era Hristos și El răstignit (1 Corinteni 1:23). Potrivit Efeseni 5:27, jertfa lui Hristos are ca scop „să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană”. Astfel, ținta predicării Evangheliei de către Pavel este „ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus” (Coloseni 1:28). El face lucrul acesta prin învățături și avertizări privind practica și doctrina creștină (2 Tesaloniceni 2:15; 1 Timotei 4:11; 5:7; Tit 1:9), privind consecințele respingerii Evangheliei și pericolele reprezentate de învățătorii falși (Faptele 20:29-31; Romani 16:17).

Așa ajungem să fim creștini maturi: prin acceptarea învățăturilor și conștientizarea avertismentelor din Scriptură. Maturitatea este un concept important. Părinții unui nou-născut celebrează fiecare etapă – primele cuvinte, primii pași, învățarea cititului. Creșterea și dezvoltarea sunt normale și de așteptat. Același lucru este valabil și în viața creștină. Cuvântul grecesc tradus prin „desăvârșit” (teleios) înseamnă „perfect” și „fără defect”. Prin procesul de creștere creștină, noi devenim conștienți de profunzimea legii lui Dumnezeu și de faptul că cerințele ei sunt „fără margini” (Psalmii 119:96), iar ea se extinde până la „simțirile și gândurile inimii” (Evrei 4:12).

Dar trebuie să fim atenți, motiv pentru care Pavel a folosit verbul „a avertiza” în Coloseni 1:28 (BTF). Căile care i se par „bune omului [...] duc la moarte” (Proverbele 14:12). Discernământul spiritual vine dintr-o cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu ghidată de Duhul. Învățăturile false conțin de obicei un sâmbure de adevăr, dar fie adaugă, fie scot ceva din ceea ce spune Biblia (vezi Isaia 8:20). Acestea au adesea succes, dacă nu prin faptul că pun direct la îndoială ceea ce spune Dumnezeu, atunci măcar prin sugerarea ideii că ceea ce spune El nu mai

este posibil sau nu mai este relevant în vremurile noastre. Trebuie să fim înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii când vine vorba de a deosebi adevărul doctrinar de rătăcire.

Cum înțelegi expresia „om desăvârșit în Hristos Isus” (Coloseni 1:28)? În ce fel înțelegerea a ceea ce a realizat Domnul Isus pentru noi la cruce te ajută să înțelegi ce înseamnă să fii „desăvârșit în Hristos Isus”?

Coloseni 1:28

²⁸ Pe El Îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus.

Un gând de încheiere

„Noi nu avem o neprihănire proprie, prin intermediul căreia să răspundem cerințelor legii lui Dumnezeu. Dar Domnul Hristos a găsit o cale de scăpare pentru noi. [...] Dacă te predai lui Isus și Îl primești ca Mântuitor personal, atunci, oricât de păcătoasă ar fi putut fi viața ta în trecut, datorită lui Hristos ești considerat neprihănit. Caracterul Lui este prezentat în locul caracterului tău, iar tu ești acceptat înaintea lui Dumnezeu ca și când nu ai fi păcătuit niciodată. Mai mult decât atât, Domnul Hristos schimbă inima. El locuiește prin credință în inima ta. Tu trebuie să păstrezi această legătură cu Domnul Hristos prin credință și printr-o supunere a voinței tale față de El și, atâta timp cât vei proceda astfel, El va lucra în tine și voința, și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. [...] Așadar, nu avem în noi înșine nimic cu care să ne mândrim. Nu avem niciun temei pentru înălțarea de sine. Singurul temei al speranței noastre este neprihănirea Domnului Hristos, atribuită nouă, și lucrarea realizată de Duhul Sfânt în noi și prin noi” (Ellen G. White, Calea către Hristos, p. 62, 63).

„Mi-a fost arătat cu hotărâre că mulți vor pleca din rândul nostru, acordând atenție duhurilor înșelătoare și învățăturilor diavolilor. Domnul dorește ca fiecare suflet care pretinde a crede adevărul să cunoască bine acest adevăr” (Ellen G. White, Evanghelizare, p. 363).

Zilnic: 1 Regi 14 – 20; Ellen G. White, Dietă și hrană, cap. 5 (integral)

1. Ce a fost totdeauna între Roboam și Ieroboam?
2. Pe cine a scos din țară împăratul Asa?
3. De cine trebuia să se apropie poporul, la cererea lui Ilie?
4. Cu câți împărați s-a îmbătat Ben Hadad în corturile lui?
5. Care sunt efectele când oamenii mănâncă prea multe feluri la același prânz?